

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.998 van 21 maart 2002
in de zaak A. 45.313/XII-995.**

In zake :

1. André RAPORT,
 2. Madeleine VANDERMEERSCH,
- die woonplaats kiezen bij
advocaat G. DE CUYPER,
kantoor houdende te ZELLIK,
Noorderlaan 30

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
OOST-VLAANDEREN.

DE RAAD VAN STATE, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat André Raport en Madeleine Vandermeersch op 6 november 1991 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 29 augustus 1991 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij hun beroep tegen het gemeenteraadsbesluit van de gemeente Wetteren van 31 januari 1991 houdende ongegrondverklaring van de bezwaarschriften betreffende de erkenning als buurtweg van de verbindingsweg tussen de Kasterstraat (buurtweg nr. 12) en de Hoogkasterstraat (buurtweg nr. 119) ongegrond wordt verklaard;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door auditeur F. De Buel;

Gelet op de beschikking van 28 augustus 1995 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op het arrest nr. 59.937 van 10 juni 1996 waarbij wordt beslist de zaak volgens de gewone procedure voort te zetten;

Gezien de “toelichtende memorie” van verzoekers;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoekers;

Gelet op de beschikking van 29 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 januari 2002;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. Verbiest;

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. De Cuyper, die verschijnt voor verzoekers en van bestuurssecretaris S. De Smit, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur F. De Buel;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. In een nota van 27 april 1990 aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wetteren merkt het hoofd van de technische dienst op dat er zich tussen de Kasterstraat en de Hoogkasterstraat -straten waarvoor de gemeenteraad een rooilijnplan heeft goedgekeurd- een verbindingsweg bevindt “met openbaar karakter maar toebehorende aan de aanpalende eigenaars”. Hij stelt de definitieve erkenning voor van deze verbindingsweg als openbare weg “om reden dat deze verbinding nuttig is voor de wijkbewoners en het voetgangers- en fietsverkeer zal stimuleren ten nadele van het autoverkeer. De weg wordt sinds meer dan 40 jaar als 'openbare weg' gebruikt”.

1.2. Blijkens de op deze nota aangebrachte vermeldingen zou het college in zitting van 1 juni 1990 kennis hebben genomen van deze nota en op 14 september 1990 er mede hebben ingestemd.

1.3. Verzoekers worden er bij aangetekende brief van 8 oktober 1990 als “aanpalende belanghebbenden” door het college van burgemeester en schepenen van in kennis gesteld dat “op het gemeentehuis, technische dienst, een onderzoek naar bezwaren geopend wordt betreffende het verzoek van het gemeentebestuur van Wetteren tot het erkennen als openbare weg van de verbindingsweg tussen de Kasterstraat en de Hoogkasterstraat”.

1.4. Tijdens het voornoemde openbaar onderzoek, dat plaatsgrijpt van 17 oktober 1990 tot 18 december 1990, dienen onder meer verzoekers bezwaren in tegen de voorgenomen erkenning.

In dit bezwaar voeren verzoekers aan, onder meer, dat “het dossier dat ter inzage ligt op het Gemeentehuis de principiële beslissing van de Gemeenteraad tot erkenning van bovenvermelde weg niet [bevat]”, dat het bestaan van een dergelijke beslissing “een substantiële vormvereiste is”, dat “de opportuniteit tot erkenning van bovenvermelde weg dan ook niet [kan worden] onderzocht”, dat “formeel betwist [wordt] dat deze weg van algemeen belang is en het algemeen belang van de bevolking dient, hetgeen noodzakelijk is opdat een weg als buurtweg zou kunnen worden erkend”, dat “indien deze weg het statuut van openbare weg zou krijgen, hij vooral dienstig zou zijn voor de ontsluiting van het bedrijf PVBA Lean (Kasterstraat 55), zodat de bedoeling van de wet van 10 april 1841 niet wordt nageleefd” en dat de erkenning van die weg “zal leiden tot [...] negatieve resultaten [zoals], lawaai [van] op- en afrijden[de] vrachtwagens en ander doorgaand verkeer; reëel risico dat de PVBA Lean nog verder zal uitbreiden in een woonzone wegens mogelijke perceelontsluiting met als rechtstreeks gevolg : het ganse jaar door voortdurend gezoem en aan- en afslaan van motoren, dag en nacht, ook op zaterdag en zondag [...]; ingrijpende ontwaarding van onze eigendom, en storen van rust in een doodlopende en rustige straat en haar omgeving en verhoging van risico's voor wandelaars en bewoners”.

1.5. Het college van burgemeester en schepenen treedt op 11 januari 1991 een administratieve nota bij waarin de bezwaren om volgende redenen worden weerlegd :

- “- de verbindingsweg tussen de Kasterstraat en de Hoogkasterstraat kan en mag enkel gebruikt worden voor voetgangers en fietsers; zijn breedte en het gebrek aan visibiliteit maken deze weg ongeschikt voor gemotoriseerd verkeer.
- de weg is nuttig voor de wijk en het bestaan (en erkennen) ervan stimuleert het voetgangers- en fietsersverkeer, ten nadele van het autoverkeer

- de bezwaren voor lawaai, de waardevermindering van de aanpalende eigendommen en de rustverstoring kunnen zonder meer verworpen worden, voor zover de gemeenteraad de bestemming als geadviseerd, beperkt”.

1.6. De gemeenteraad beslist op 31 januari 1991 de ingediende bezwaarschriften ongegrond te verklaren en de in het geding zijnde verbindingsweg te erkennen als buurtweg. Die beslissing luidt als volgt :

“(…)

Overwegende dat de verbindingsweg tussen de Kasterstraat en de Hoogkasterstraat een weg is met een openbaar karakter en om alle discussie te vermijden het wenselijk is dat deze weg wordt opgenomen in de atlas der buurtwegen;

Gelet op het plan omvattende :

- een algemene situering;
- een uittreksel uit de kadastrale ligging;
- een uittreksel uit de atlas van de buurtwegen;
- een uittreksel uit het verkavelingsplan;

Gelet op het openbaar onderzoek dat heeft plaats gehad van 17.10.1990 tot en met 18.12.1990;

Gelet op het proces-verbaal van sluiting van het onderzoek dd° 18.12.1990 waaruit blijkt dat twee bezwaarschriften werden ingediend;

Gelet op het advies i.v.m. de bezwaarschriften;

Gelet op de wet betreffende de buurtwegen van 10.04.1841;

Met 21 ja-stemmen en 6 neen-stemmen;

BESLUIT :

Art. 1 De bezwaarschriften worden ongegrond verklaard gezien :

- de verbindingsweg enkel kan gebruikt worden voor voetgangers en fietsen, de breedte en het gebrek aan visibiliteit deze weg ongeschikt maken voor gemotoriseerd verkeer;
- de weg nuttig is voor de wijk en het erkennen ervan, het voetgangers- en fietsenverkeer stimuleert ten nadele van het autoverkeer;
- de bezwaren voor lawaai, ontsluitingsweg voor de nabijgelegen firma, de waardevermindering van de aanpalende eigendommen en de rustverstoring zonder meer verworpen kunnen worden;

Art. 2 De raad stelt voor de verbindingsweg tussen de Kasterstraat en de Hoogkasterstraat, zoals aangeduid op het plan, te erkennen als buurtweg”.

1.7. Die beslissing wordt verzoekers ter kennis gebracht op 12 februari 1991.

1.8. Op 28 maart 1991 stellen verzoekers beroep in bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen.

In dit beroepsschrift herhalen verzoekers hun eerder bij de gemeenteraad ingediende bezwaren en stellen zij dat de “gemeenteraadsbeslissing [dan ook] ten onrechte stelt dat de weg het voetgangers- en fietsenverkeer zou stimuleren ten nadele van het autoverkeer” en dat “niet alleen deze motivering te

algemeen [is] en hieruit niet [kan] worden afgeleid dat het algemeen belang ermede zou gediend zijn, doch tevens is deze motivering manifest onjuist aangezien [...] de fietsers en voetgangers deze weg niet gebruiken”.

1.9. Op 29 augustus 1991 neemt de bestendige deputatie de thans bestreden beslissing die luidt als volgt :

“Gezien het besluit van de gemeenteraad van Wetteren dd. 31.01.1991 waarbij de bezwaarschriften betreffende de erkenning als buurtweg van de verbindingsweg gelegen tussen de Kasterstraat (buurtweg nr 12) en de Hoogkasterstraat (buurtweg nr 119) als ongegrond verklaard worden;

[...]

Overwogen dat appellanten stellen dat :

- de weg onbestaande is in de atlas der buurtwegen van de Provincie Oost-Vlaanderen
- de doorgang enkel bestaat ten behoeve van twee landbouwers, wonende in de Hoogkasterstraat, en die langsdaar hun landerijen gelegen in de Kasterstraat bereiken
- er 100m verderop doorgangen bestaan
- behalve door dhr. Van Hoorde, deze weg door de omwonenden niet gebruikt wordt als toegangsweg tot hun eigendom
- door de erkenning als openbare weg er een aanzienlijke toename van gemotoriseerd verkeer zal zijn en dat derhalve de rust van de omgeving zal worden aangetast
- de erkenning als openbare weg zal gepaard gaan met een waardeverlies van de aangrenzende percelen;

Overwogen dat uit het onderzoek ter plaatse blijkt dat de verbindingsweg thans reeds een openbaar karakter vertoont;

de weg van de aanpalende eigendommen is gescheiden door vaste afsluitingen;

in de weg duidelijke sporen van publiek gebruik door voertuigen waarneembaar zijn.

dat het openbaar gebruik van de weg niet verhinderd wordt;

Overwogen dat het gemeentebestuur zinnens is het verkeer in de verbindingsweg te beperken tot voetgangers- en fietsenverkeer;

dat zulks zal gestimuleerd worden door de aanleg van een geschikte verharding;

dat aan de landbouwers de mogelijkheid zou geboden worden deze weg verder te gebruiken als doorgang;

dat de weg slechts tijdelijk zou gebruikt worden als bijkomende ontsluiting voor voertuigenverkeer, tijdens de uitvoering van de werken gepland in de Kasterstraat;

Overwogen dat tussen de Kasterstraat en Hoogkasterstraat reeds twee verbindingswegen liggen die weliswaar amper een breedte van 1m hebben, zodanig dat zij nagenoeg niet bruikbaar zijn voor fietsers;

dat bijgevolg de ingediende bezwaarschriften ontvankelijk doch ongegrond zijn;

Gehoord het verslag van de heer A. VERCAMER, lid van haar college;

Gelet op de wet van 10.04.1841 en latere wijziging;

BESLUIT :

Artikel 1. Het beroep ingesteld door

dhr. E. De Winter

dhr. en mevr. Verhoeve-Gyselinck

dhr. en mevr. Van Hoorde-De Coninck
en dhr. en mevr. Raport-Vandermeersch
tegen de beslissing van de gemeenteraad van Wetteren dd. 31.1.1991 wordt
ongegrond verklaard.
[...]

1.10. De voornoemde beslissing wordt verzoekers medegedeeld bij aangetekende brief van 9 september 1991.

1.11. Op 21 november 1991 stelt de bestendige deputatie het plan in verband met de erkenning van de verbindingsweg tussen de Kasterstraat en de Hoogkasterstraat vast. Die beslissing wordt op 23 december 1991 ter kennis gebracht aan het college van burgemeester en schepenen;

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoekers een eerste middel als volgt verwoorden :

“1. Niet-naleving van substantiële vormvereisten.

Het dossier dat in het kader van het 'openbaar onderzoek' op het gemeentehuis lag gedurende de tijd dat het onderzoek werd gevoerd, bevatte de principiële beslissing tot erkenning van de bedoelde weg NIET.

Deze (voorafgaandelijke) principiële beslissing van de gemeenteraad is nochtans een substantiële vormvereiste aan de hand waarvan de opportuniteit van het al dan niet erkennen moet kunnen worden beoordeeld.

Door aldus in gebreke te zijn gebleven heeft het gemeentebestuur een duidelijke tekortkoming gepleegd die de nietigverklaring van haar uiteindelijk besluit wettigt.

De Bestendige Deputatie is ten onrechte aan deze argumentatie volledig voorbijgegaan.”;

Overwegende dat verzoekers middel uitgaat van een verplichting die op de gemeenteraad zou rusten om, vooraleer plannen ter inzage worden gelegd, die betrekking hebben op de erkenning van een weg als buurtweg in de zin van de wet van 10 april 1841 op de buurtwegen, een principiële beslissing te nemen betreffende de voormelde erkenning; dat verzoekers in hun middel zoals het is aangevoerd in hun verzoekschrift naar geen enkele rechtsbepaling verwijzen ter ondersteuning van die stelling; dat, integendeel, moet worden vastgesteld dat enkel artikel 6 van de voormelde wet gewag maakt van de tussenkomst van de gemeenteraad; dat meer bepaald in dat artikel aan de gemeenteraad de bevoegdheid wordt verleend om bezwaren te ontvangen (artikel 6, eerste lid) en daarover uitspraak te doen binnen de twee maand na het verstrijken van de termijn waarbinnen

overeenkomstig artikel 4 van die voornoemde wet bezwaren kunnen worden ingediend (artikel 6, tweede lid); dat die wetsbepalingen niet vereisen dat de gemeenteraad de bedoelde beslissing zou dienen te nemen vooraleer de plannen ter inzage worden gelegd en evenmin verbieden dat het college van burgemeester en schepenen de voormelde plannen opstelt en het in de artikelen 4 en 5 voorgescreven openbaar onderzoek doet plaatsvinden; dat dienvolgens ook geen rechtsschending voorhanden is in het feit dat het ter inzage gelegde dossier een dergelijke beslissing niet bevatte; dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat de bestendige deputatie niet meer verplicht was op verzoekers argumentatie terzake in te gaan; dat het middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekers in een tweede middel aanvoeren hetgeen volgt :

“2. Onwettigheid voor wat de inhoud van de beslissing betreft.

Verzoekers betwisten formeel dat de kwestieuze weg het algemeen belang dient van de bevolking : dit is nochtans een noodzakelijke vereiste om als buurtweg te worden erkend.

Bovendien is de motivering weerhouden door de gemeenteraad nadien daarin gevolgd door de Bestendige Deputatie om de verbindingsweg als buurtweg te erkennen veel te algemeen en manifest onjuist.

Tot slot ontstaat er voor de eigendom van verzoekers door de erkenning van de buurtweg een ingrijpende waarde-ontwaarding hetgeen er voor verzoekers op neerkomt dat hen bijkomende lasten worden opgelegd die aanleiding geeft tot schade.”;

2.2.2. Overwegende dat met hun bewering, als zou “de kwestieuze weg [niet] het algemeen belang [dienen] van de bevolking : dit is nochtans een noodzakelijke vereiste om als buurtweg te worden erkend”, verzoekers in dit middel wellicht bedoelen dat die weg geen publiek karakter had; dat die bedoeling blijkt uit hun memorie van wederantwoord waarin zij stellen dat “een weg niet als buurtweg [kan] worden erkend wanneer hij enkel gebruikt wordt door de inwoners van de wijk” en “uit de toestand ter plaatse immers [blijkt] dat de weg enkel gebruikt wordt door een tweetal landbouwers ten behoeve van hun vee of voor het doorrijden met de tractor”; dat verzoekers hierdoor louter hun standpunt affirmeren, terwijl de bestreden beslissing daaromtrent stelt wat volgt :

“Overwogen dat uit het onderzoek ter plaatse blijkt dat de verbindingsweg thans reeds een openbaar karakter vertoont;

de weg van de aanpalende eigendommen is gescheiden door vaste afsluitingen;

in de weg duidelijke sporen van publiek gebruik door voertuigen waarneembaar zijn;

dat het openbaar gebruik van de weg niet verhinderd wordt”;

dat verzoekers' beweringen door niets worden gestaafd zodat zij niet vermogen afbreuk te doen aan de aangehaalde vaststellingen in de bestreden beslissing; dat voorts verzoekers in hun memorie van [weder]antwoord aanvullend argumenteren dat “het een weg betreft met een breedte van 3 m waarop doorgaand verkeer mogelijk is”, een breedte van 1,50 m ruimschoots zou volstaan, “wanneer het de bedoeling is de weg uitsluitend te gebruiken voor voetgangers- en fietsersverkeer”; dat dit argument, zo het al ter zake is, niet steekhoudend is, vermits de bestendige deputatie overwoog dat “tussen de Kasterstraat en Hoogkasterstraat reeds twee verbindingswegen liggen die weliswaar amper een breedte van 1m hebben, zodanig dat zij nagenoeg niet bruikbaar zijn voor fietsers” en vermits de betwiste buurtweg kennelijk erkend werd op zijn bestaande breedte, die toch niet bepaald een breedte is geschikt voor auto- of vrachtverkeer; dat, in tegenstelling tot verzoekers' bewering in hun memorie van wederantwoord, de overweging in de bestreden beslissing als zou “de weg slechts tijdelijk gebruikt worden als bijkomende ontsluiting voor voertuigenverkeer, tijdens de uitvoering van de werken gepland in de Kasterstraat”, niet tegenstrijdig is met de overweging in de gemeenteraadsbeslissing van 31 januari 1991, als zou “de breedte en [het gebrek aan] visibiliteit deze weg ongeschikt maken voor gemotoriseerd verkeer”; dat immers met de voormelde ontsluiting de bestendige deputatie duidelijk een tijdelijk en, wellicht, beperkt gebruik bedoelde van de litigieuze buurtweg door voertuigenverkeer; dat ten slotte de eventuele ontwaarding van onroerende goederen, palend aan een erkende buurtweg, op zich een beslissing tot erkenning niet kan vitiëren; dat dit argument overigens, zo het al door verzoekers geloofwaardig en hard gemaakt wordt in hun annulatieberoep, klaarblijkelijk steunt op hun onterecht gebleken vrees, verwoord in hun bezwaar van 11 december 1990, als zou die buurtweg gebruikt worden voor het op- en afrijden van vrachtwagens van de PVBA Lean; dat de in het middel aangevoerde motiveringsgebreken niet zijn aangetoond; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 198,32 euro, komen ten laste van verzoekers, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig maart 2002, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.